

# A Nagy Vadász

Poharát duhajul az ég  
tükrébe vágta, és lőn éjszaka,  
csak tükörcserép-csillagok, csak a  
telihold csorbult szélű pohara

világít, ám ha gally reccsen, ha a  
vadvizeket zápor hugyozza, Ő  
jár-kél közöttünk, és szemeiből  
ólomsörét pislog, s mi kushadunk.

Mert tekintetétől a nyúlprém  
felbukfencezik kabátostul, és a gyertyaláng,  
mint asszony a kéjben, felszítva ráng  
fenséges horkantásai szelében.

Mert állunk mindenütt a négy  
égtáj célkeresztjén, hiába  
lengünk ki jobbra-balra, telibe találja  
az utolsó szavunkat is.

Jár-kél köztünk a Nagy Vadász, az ég  
tükörromja alatt, s iszákjából a megsörétezett  
hajnalok vére a földre csepeg,  
s éjszakává visszafeketedik.

---

(Baka István [Tájkép fohással](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)